

РЕШЕНИЕ

№ 955

гр. София, 17.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 59 състав,
в публично заседание на 04.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Зорница Дойчинова

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **10725** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и сл. АПК, във връзка с чл. вр. чл. 68, ал.1
ЗЗДискр.

Производството по делото е образувано по подадена от [фирма], с ЕИК[ЕИК], представлявано от юк Р. жалба срещу решение № 493/17.09.2020 г., постановено по преписка № 800/2019 г. на Комисията за защита от дискриминация, с което е установено, че при осъществяване на своята дейност дружеството е поддържало и продължава да поддържа архитектурна среда, която затруднява достъпа на лица с увреждания до обект офис на [фирма], находящ се на в [населено място], [улица], извършвайки по този начин дискриминация по признак „увреждане“ по смисъла на чл. 5, вр. чл.- 4, ал.1 ЗЗДискр., наложена е имуществена санкция в размер на 1000 лв. на основание чл. 47 т.3, вр. чл. 80, ал.2 ЗЗДискр., както и на основание чл. 47 т.4, ЗЗДискр. е предписано в тримесечен срок от постановяване на решението, жалбоподателят да предприеме необходимите действия за изграждането на достъпна архитектурна среда.

В жалбата са изложени съображения за нарушение на процесуалния и материалния закон. Посочва, че при извършената проверка на място в офиса, не е присъствал представител на дружеството, което се установява от протокола, който е съставен при проверката. Счита, че констатациите направени в протокола не са достатъчни за установяване на твърдяното нарушение. Дружеството е поискало допускането на експертиза, която да установи твърденията, посочени в протокола, но такава не е допусната. Също така счита, че неправилно КЗД не е конституирала собственика на

имота, в който се намира офиса, тъй като дружеството е наемател. Счита, че именно собственика на имота е адресат на изискването на нормата на чл. 5 ЗЗДискр. Това е така, тъй като дружеството няма как обективно да изгради архитектурна среда за лицата с увреждания, тъй като не е собственик на имота. Също така намира, че установеното в решението е в смисъла на евентуално нарушение на ЗЗДискр. Излага възражения и относно размера на наложената санкция, като посочва, че не са изложени мотиви относно целта и размера на санкцията. Аргументи в този смисъл се налагат, тъй като размера на санкцията е определен над минималния такъв от 250 лв. Моли за отмяна на оспореното решение. Претендира разноси.

В съдебно заседание, жалбоподателят не се представлява.

Ответникът по жалбата, Комисия за защита от дискриминация, чрез пълномощника си юк Б., в представени писмени бележки оспорва жалбата и моли за потвърждаване на решението. Посочва, че решението е издадено от компетентен орган, при спазване на производствените правила. Решението е мотивирано, постановено при изясняване на фактическата обстановка. Счита, че изискването на чл. 5 ЗЗДискр. Касае всички правни субекти, които осъществяват контрол върху публично място, без значение дали са публични или частни. Моли за отхвърляне на жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание не се представлява.

СГП не взема становище и не се представлява в съдебно заседание.

Административен съд София-град, в настоящия съдебен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 24.01.2019 г., представител на КЗД направил проверка на обект [фирма], [населено място], [улица], за която проверка е съставен констативен протокол вх. № 12-11-309/29.01.2019 г. В протокола е отразено, че в проверения обект няма достъпна архитектурна среда за хората в неравностойно положение, тъй като има стъпала на входа. Към протокола е приложен снимков материал. В протокола не е отразено на проверката да са присъствали представители на проверяваното дружество.

Проверката е извършена на основание чл. 40, ал.2 ЗЗДискр., вр. §6 от ПЗР на ЗИХУ, в изпълнение на решение на КЗД от 10.11.2017 г. за провеждане на кампания „Достъпна България“ и Заповед № 24/20.03.2018 г. на председателя на КЗД.

Въз основа на протокола за извършена проверка в рамките на кампания „Достъпна среда“, председателят на КЗД изготвил доклад вх. № 12-11-1922/16.05.2019 г., в който е посочено, че в констативния протокол се съдържат данни за осъществено нарушение по смисъла на чл. 5, пр. последно от ЗЗДискр., вр. §1, т.7 и 8 от ДР на ЗЗДискр. Предвид на това е направено предложение да бъде образувано производство за защита от дискриминация по реда на глава IV, раздел I ЗЗДискр., в което да се установи дали е нарушение на чл. 5, пр. последно по признак „увреждане“, вр. §1, т.7 и 8 ДР на ЗЗДискр.

Предложението на председателя на КЗД е разгледано на заседание на комисията, проведено на 17.07.2019 г., обективирано в протокол № 11, на което е взето решение от 17.07.2019 г. да се образува преписка по подадения доклад. Производството по преписка № 800/2019 г. е образувано с разпореждане № 1608/10.10.2019 г. на председателя на КЗД. За разглеждането на преписката е определен АД НОС

заседателен състав, който на свое заседание е определил председател и докладчик по преписката.

До [фирма] е изпратено уведомление изх. № 50-10-101/27.12.2019 г., с което дружеството е уведомено за образуваната преписка и му е дадена възможност да вземе становище в посочен срок. Към уведомлението са приложени констативния протокол вх. № 12-11-309/29.01.2019 г., ведно със снимковия материал, както и доклад вх. № 12-11-1922/16.05.2019 г.

Съобщението е получено от представител на дружеството на 07.01.2020 г.

Дружеството е представило становище в срока, с вх. № 50-10-2/14.01.2020 г., в което посочва, че сградата, в която е разположен офиса на дружеството, е собственост на Т. М. К., а дружеството стопанисва обекта по силата на договор за наем от 26.05.2008 г. за срок от 10 години, но не по-късно от 01.09.2018 г. Действието на договора е продължено с анекс към него и действа и към момента на представяне на становището. Т.е., дружеството е наемател на помещението, а собственикът на обекта е дееспособно физическо лице. Също така са изложени аргументи, че не е налице дискриминация, тъй като дружеството не е било страна по оплаквания за дискриминация, поради което не е осъществило по-неблагоприятно третиране чрез изградена и поддържана архитектурна среда.

Към становището е договор за наем на недвижим имот от 26.05.2008 г., сключен между наемодателя Т. М. К. и наемателя ЗАД [фирма] /праводател на жалбоподателя/ относно предоставяне под наем на имот, находящ се в [населено място], ул. И. М., без посочен номер, представляващ първи етаж от самостоятелна къща, със застроена площ от 95,50 кв.м., с който твърдят, че доказват, че са наематели на сградата.

След събиране на доказателствата е изготвен доклад-заключение от определения докладчик по преписката, с който е предложено преписката да бъде разгледана на открито заседание, за което са призовани страните.

Проведено е едно открито заседание - на 02.07.2020 г., на което представител на жалбоподателя не е присъствал, но е депозирал молба, с която е заявил становище по преписката. На заседанието е отказано да бъде назначена техническа експертиза, поискана от дружеството.

Въз основа на събраните по преписката писмени документи и становище на страните, решаващият АД НОС заседателен състав на КЗД, е постановил оспореното решение № 493/17.09.2020 г., с което е:

установено, че при осъществяване на своята дейност, дружеството [фирма] е поддържало и продължава да поддържа архитектурна среда, която затруднява достъпа на лица с увреждания до обект офис на [фирма], находящ се на в [населено място], [улица], извършвайки по този начин дискриминация по признак „увреждане“ по смисъла на чл. 5, вр. чл.- 4, ал.1 ЗЗДискр.,

наложена имуществена санкция в размер на 1 000 лв. на основание чл. 47 т.3, вр. чл. 80, ал.2 ЗЗДискр.,

както и на основание чл. 47 т.4, ЗЗДискр. е предписано в тримесечен срок от постановяване на решението, жалбоподателят да предприеме необходимите действия за изграждането на достъпна архитектурна среда.

Решението е съобщено на страните, като представител на жалбоподателя е уведомен на 30.09.2020 г.

Жалбата е подадена на 15.10.2020 г., с п.к. от 14.10.2020 г.

Пред настоящата инстанция, по искане на жалбоподателя е допусната и изготвена СТЕ, заключението по която е приета без възражения на страните. Вещото лице по СТЕ е дало заключение, че пред офиса, в който е разположено дружеството, има изградена стълба. Тя е разположена на тротоар, който попада в ПИ с идентификатор 43952.513.9566, с адрес в [населено място], [улица]. Вещото лице е посочило, че с оглед размерите на стълбищната площадка, е възможно да се извърши реконструкция според изискванията за достъпност. Вещото лице е дало и решения, които могат да бъдат приложени за изграждането на достъпна среда за хората с увреждания.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, достигна до следните правни изводи:

Предмет на оспорване е решение № 493/17.09.2020 г., издадено от АД НОС заседателен състав на Комисията за защита от дискриминация, с което е установено, че при осъществяване на своята дейност в свой офис, находящ се в [населено място], на [улица], дружеството [фирма] е извършило акт на дискриминация, като е нарушило чл. 5 ЗЗДискр. по признак „увреждане“ спрямо лицата с увреждания, наложена е имуществена санкция в размер на 1000 лв., както и на основание чл. 47 т.4 ЗЗДискр. е предписано жалбоподателя да отстрани констатираното нарушение на ЗЗДискр.

Жалбата срещу процесното решение е подадена в срока по чл. 149 от АПК, вр. с чл.68, ал.1 ЗЗДискр., от легитимирано лице, адресат на решението на КЗД, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

По съответствие с процесуалния закон.

Оспореното решение е издадено от компетентния за това орган, КЗД, конкретно от специално назначен за това състав - АД НОС заседателен състав, при спазване на установената от закона писмена форма, съдържа предписаните в чл. 66 ЗЗДискр. реквизити, като не са извършени съществени нарушения на административно производствените правила. Посочен е издателят на решението, поводът за образуване на преписката - самосезиране на Комисията, извършените действия по проучването, становищата на ответната страна в производството, какво е установил органа от фактическа и правна страна и в крайна сметка какво е решението му същество на казуса, т.е. съдържа диалог. Изложени са фактическите и правни основания за издаването му. Мотиви се съдържат в самото решение. При издаването му са спазени специалните административно-производствени правила, установени в чл.50 – чл.70 ЗЗДискр.

В съответствие с изискването на чл. 50, т.2, вр. 40, ал.2 ЗЗДискр. производството пред КЗД е образувано въз основа на доклад за самосезиране от председателя на Комисията, взето решение по протокол № 11 от 17.07.2019 г. на заседание на Комисията, във връзка с чл. 40, ал.2 ЗЗДискр. и във връзка с провеждана национална кампания „Достъпна България“. На основание чл. 40, ал.2 от ЗЗДискр., вр. §6 от ПЗР на ЗИХУ и в изпълнение на Решение на деветчленния състав на КЗД от 10.11.2017 г., в рамките на кампания „Достъпна България“ е била извършена проверка на място, в офис на [фирма] в [населено място], [улица], за която е съставен КП вх. №

12-11-309/29.01.2019 г. Въз основа на КП е образувано производство за защита от дискриминация по реда на гл. IV-та от ЗЗДискр, за установяване дали ли е нарушение на чл. 5 по признак „увреждане“ във връзка с §1, т.7 и 8 от ДР на ЗЗДискр, както и да се разпорежи преустановяване на нарушението. След образуване на преписката, председателя на КЗД е определил същата да бъде разгледана от АД НОС заседателен състав, който на свое заседание е определил докладчик от решаващия състав, след което са предприети действия по изпълнение на процедурата по проучване на преписката и събиране на доказателства, необходими за изясняване на спорните факти и обстоятелства /чл. 55, ал.1 ЗЗДискр./. Проведено е едно редовно заседание, с легитимно взето решение от определения състав.

В хода на това производство е представено становище от страна на дружеството [фирма], който е бил ответник по преписката, а тъй като преписката е образувана по самосезиране, в качеството на сезираща страна в производството е бил конституиран председателя на КЗД. Процедурата по проучване и събиране на доказателства е приключила с доклад-заключение на докладчика по преписката, след което е насрочено заседание на решаващия състав, за датата на което страните са били редовно уведомени. Проведено е едно открито заседание, за което дружеството е било редовно уведомено, като не е изпратило представител, но е представило становище, с което производството е приключило и въз основа на събраните доказателства е постановен оспорваният административен акт.

Съдът приема, че постановеното решение е мотивирано, тъй като съдържа, както фактическите така и правните основания за неговото издаване. Съобразени са събраните по преписката доказателства.

Анализирайки понятието пряка дискриминация и неблагоприятно третиране на основание защитен признак по чл. 4, ал.1 от ЗЗДискр. – увреждане, комисията е достигнала до извода, че [фирма] е осъществило дискриминация, тъй като не е осигурило достъпна среда за хората в неравностойно положение, като не е изпълнило свое законово задължение за осигуряване на достъпна среда на населението, залегнало както в ЗИХУ, така и в Конвенцията за правата на хората с увреждания. Предвид на това, настоящият състав намира, че решението на Комисията е правилно от процесуалноправна гледна точка, като при постановяването му не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да доведат до нищожност на решението, или до отмяната му на процесуално основание.

По съответствие на решението с материалния закон.

Настоящата съдебна инстанция намира също така, че решението на КЗД е постановено при правилно прилагане на материалноправните разпоредби и е в съответствие с целта на закона.

С императивната разпоредба на чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр. е забранена всяка пряка или непряка дискриминация, основана на пол, раса, народност, етническа принадлежност, човешки геном, гражданство, произход, религия или вяра, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично или обществено положение, увреждане, възраст, сексуална ориентация, семейно положение, имуществено състояние или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна. По смисъла на ал. 2 на същата норма пряка дискриминация е всяко по-неблагоприятно третиране на лице на основата на признаците по ал. 1, отколкото се третира, било е третирано или би било третирано друго лице при сравними сходни

обстоятелства. В разпоредбата на § 1, т. 7 от ДР на ЗЗДискр. е разписано определение на понятието „неблагоприятно третиране”, а именно - всеки акт, действие или бездействие, които водят до по-малко благоприятно третиране на едно лице спрямо друго, въз основа на признаците по чл. 4, ал. 1 или могат да поставят лице или лица, носители на признак по чл. 4, ал. 1, в особено неблагоприятно положение в сравнение с други лица, т.е., което пряко или непряко засяга права или законни интереси. От анализа на цитираните норми следва извода, че за да е налице проява на дискриминация по смисъла на ЗЗДискр. е необходимо да са осъществени всички елементи от фактическия състав на приложимата специална правна норма, както от обективна, така и от субективна страна. Неправомерният диференциран подход към дадено лице или определен кръг лица трябва да е обвързан от признак по чл. 4 от ЗЗДискр. В този смисъл не е достатъчно да се установи по-неблагоприятно третиране на определен кръг лица в конкретен случай, а е необходимо да се докаже още, че това третиране е извършено съзнателно по някои от признаците, очертани в чл. 4 от ЗЗДискр., като следва да е налице и пряка причинно-следствена връзка между неблагоприятното отношение и причината за него, като при всички случаи следва да се изразява в някой признак по чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр., в това число и „тормоз“ на база признак „увреждане“.

По силата на чл. 9 ЗЗДискр., в производство за защита от дискриминация, е създадено специално правило, при което ако административният орган приеме, че има достатъчно факти, от които може да се направи извод, че е налице дискриминация, доказателствената тежест се размества и в тежест на ответника е да докаже, че не е нарушил правото на равно третиране.

В конкретния случай, дружеството жалбоподател е санкционирано за нарушение на чл.4, ал. 1, вр. чл. 5 от ЗЗДискр. по защитен признак „увреждане“. Изискването за достъпност на архитектурната среда е въведено с чл.9 от Конвенцията на О. за правата на хората с увреждания (ратифицирана със закон на 26.01.2012 г., ДВ, бр. 12 от 10.02.2012 г.) Държавите, ратифицирали конвенцията, са длъжни да предприемат мерки, които да идентифицират и премахват всякакви пречки и прегради пред достъпността по отношение на: а) сгради, пътища, транспортни и всякакви други открити и закрити съоръжения, включително училища, жилищни постройки, здравни заведения и работни места; б) информационни, комуникационни и други услуги, включително информационни системи и услуги за спешна помощ. Нормата на чл. 4 от ЗЗДискр. забранява всяка пряка или непряка дискриминация, основана на признак "увреждане". Разпоредбата на чл.5 от ЗЗДискр. определя като дискриминация изграждането и поддържането на архитектурна среда, която затруднява достъпа на лица с увреждания до публични места.

Законът не дава дефиниция какво се разбира под публично място. Това понятие следва да се тълкува, изхождайки от целта на ЗЗДискр. и в съответствие с чл.9 от Конвенцията за правата на хората с увреждания. Съгласно цитираната норма от Конвенцията целта е да се даде възможност на хората с увреждания да живеят самостоятелно и да участват пълноценно във всички аспекти на живота, като имат достъп до всички удобства и услуги, отворени или предназначени за широката общественост, както в градските, така и в селските райони. Следователно сградите, в които се предоставят застрахователни услуги, предлагани публично, могат да се определят като публично място.

Изискването чл.5 от ЗЗДискр е императивно и абсолютно и засяга всички правни

субекти, които осъществяват контрол върху публичното място, независимо дали тези субекти са публични или частни. В съдебната практика този въпрос се решава еднозначно – задължение и отговорност за осигуряване на достъпна архитектурна среда имат освен публичните и частните субекти, щом предлагат обществени услуги (Решение №6959 от 09.06.2016г. на Върховния административен съд по адм.д.№6376/2015г.) Това задължение произтича и от нормите на чл.2 от Наредба № 4 от 01.07.2009 г. за проектиране, изпълнение и поддържане на строежите в съответствие с изискванията за достъпна среда на населението, включително за хората с увреждания във връзка с чл.169, ал.2, т.4 от ЗУТ. Съдът приема, че нормите на наредбата са адресирани към всички собственици и наематели на сгради с обществено предназначение, чиято експлоатация изисква изграждане на съответните елементи на достъп, като е ирелевантно кой трябва да осигури изграждането и кой да го заплати. Това е въпрос на вътрешните отношения между собственик и наемател и не може да бъде аргумент за неизпълнение на законовото задължение, а осигуряване на достъпна среда. Освен това, качеството наемател на сградата, на [улица] в [населено място], за дружеството жалбоподател, не е доказано, тъй като представеният договор за наем на първи етаж, касае сградата на ул. И. М. в [населено място]. Поради това, неоснователно е основното възражение на дружеството, че е наемател на сградата и няма как обективно да изгради архитектурна среда за хора с увреждания, т.е., не следва дружеството да е адресат на решението, а като ответник по преписката е следвало да бъде конституиран собственика на сградата. Адресат на задължението за поддържането на достъпна архитектурна среда е лицето, предоставящо обществена услуга в конкретното помещение, до което не е осигурен свободен достъп за хора с увреждания, без значение той на какво правно основание ползва това помещение, дали е собственик, или наемател. Дружеството като предоставящо обществени услуги е задължено да осигури достъп на хората с увреждане до тази услуга и съответно до сградата. Как това ще бъде реализирано, дали ще се наеме подходяща за това сграда, дали ще се запише в договора за наем конкретна клауза за преустройство или пък по друг начин, не е от правно значение за конкретния казус.

"Достъпна среда" съгласно §1, т. 2 от Наредба № 4 от 01.07.2009 г. за проектиране, изпълнение и поддържане на строежите в съответствие с изискванията за достъпна среда на населението, включително за хората с увреждания, е среда в урбанизираните територии, сградите и съоръженията, която всеки човек с намалена подвижност, със или без увреждания, може да ползва свободно и самостоятелно. Безспорно, изграждайки стълбище с два входа, с три стълби от едната страна и четири от другата и обща стълбищна площадка, прави невъзможно свободното и самостоятелно придвижване на хората в неравностойно положение до входната врата на офиса на дружеството. В този смисъл, съдът намира за доказан въпроса, че дружеството жалбоподател, като ползвател на офис, в който предлага застрахователни и други обществени услуги, находящ се в [населено място], [улица], не е изградил достъпна среда за хората в неравностойно положение, към датата на проверката, както и към датата на постановяване на процесното решение, не е налице спор по делото. Това е и така, тъй като пред входа на офиса, видно от материалите по делото, са изградени стълби и стълбична площадка, без да е изградена рампа, по която хората в неравностойно положение да могат да се придвижат до входната врата на офиса. Дружеството не е изложило възражения в обратния смисъл, а именно, че е осигурило на хората в неравностойно положение, безпрепятствен достъп до офиса, а единствено

оспорва констатациите в протокола от извършената проверка от служители на КЗД. Не са изложени обаче доказателства оборващи доказателствената стойност на този протокол и по-контретно снимковия материал към него. Освен това, тези обстоятелства, за наличие на стъпала пред входната врата на офиса, се установяват и от допуснатата по искане на жалбоподателя СТЕ и конкретно от снимките, направени от вещото лице. Поставените стъпала пред входната врата на офиса, които са с два входа и обща стълбищна площадка, поставят в невъзможност хората със затруднено придвижване да стигнат до вратата на офиса на дружеството.

При тази нормативна рамка, на база на фактически установеното, както по преписката, така и по делото, следва да се приеме, че неизграждането на достъп до сградата, в която се помещава офиса на дружеството жалбоподател, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от [фирма], поставя в неравностойно положение хора с намалена подвижност, по смисъла на §1, т.1 от ДР на Наредба №4/2009г. за проектиране, изпълнение и поддържане на строежите в съответствие с изискванията за достъпна среда на населението, вкл. на хората с увреждания. Наредбата е издадена в изпълнение на делегираното законово правомощие на Министъра на регионалното развитие и благоустройството по чл. 169, ал.4 от ЗУТ.

Неоснователно е и другото възражение на дружеството, че след като няма реално оплакано лице с твърдение за осъществена дискриминация, то и дружеството не е извършило акт на дискриминация. Това е така, тъй като неосигуряването на достъпна среда е въведено от закона като отделна, самостоятелна форма на дискриминация, при която не се изисква съпоставяне с други лица в сходно положение – не е необходимо да се установява, че при предоставяне на услуги в офис на [фирма], находящ се в [населено място], [улица], конкретно лице с увреждания е било третирано по-неблагоприятно от друго лице, което не притежава този защитен признак. Това е така, защото липсата на достъпна среда, лишавайки хората с увреждания от възможността да участват самостоятелно и пълноценно в обществения живот, сама по себе си представлява неравноправно третиране и не е необходимо това да се установява с конкретни житейски примери.

Съдът приема, че за жалбоподателя като доставчик на обществени услуги и ползвател на обект с обществено ползване, съществува задължение за осигуряване на достъпна среда, включително за лица със затруднена двигателна подвижност. Като не е осигурил такава, жалбоподателят е допуснал неравно третиране по отношение на тези лица. Решението на КЗД в тази му част е законосъобразно като съобразено с материалния закон и с целта му. В тази част жалбата следва да бъде отхвърлена.

Съгласно чл. 80, ал. 1 и 2 ЗЗДискр., който не изпълни задължение, произтичащо от този закон, се наказва с глоба от 250 до 2000 лв., ако не подлежи на по-тежко наказание. Когато нарушението е извършено при осъществяване дейността на юридическо лице, на него му се налага имуществена санкция в размер от 250 до 2500 лв. Осигуряването на достъпна архитектурна среда е задължение, което не произтича пряко от ЗЗДискр. Законодателят не е определил налагането на санкцията като кумулативна мярка, следваща се от установена дискриминация, а е предоставил преценката за това на КЗД. Ето защо административният орган следва да изложи мотиви относно целта и размера на санкцията. И ако превантивната цел на санкцията произтича от целта на закона – да се предотврати за в бъдеще допускането на дискриминация и да мотивира лицето да поддържа достъпна архитектурна среда, то размерът на санкцията следва да бъде конкретно определен и индивидуализиран.

Административният орган е изложил мотиви защо определя санкция над законоустановения минимум – за постигане на целта на закона и предвид, че обект на установеното нарушение по преписката биха могли да бъдат неопределен, но определяем кръг от хора. Съдът намира, че решението в тази част също е законосъобразно, защото минималната санкция не е достатъчна, за да мотивира жалбоподателя да промени разбирането си за осигуряване на достъпна среда и да постави такава рампа или подемна платформа, която да може да се използва самостоятелно и без опасност от инциденти. Още повече, че нито към момента на постановяване на решението, нито към настоящия момент, жалбоподателят е предприел действия по осигуряване на достъпна среда за хората с увреждания.

Изрично правомощие на КЗД, регламентирано в чл. 47, т. 4 от ЗЗДискр., е да дава задължителни предписания по спазването на закона. Волеизявлението на органа има властнически характер, тъй като е с обвързващо действие по отношение на жалбоподателя, поради което за разлика от препоръките по т.6 от същия член подлежи на съдебно обжалване. Доколкото няма спор по фактите и предвид изложеното по-горе относно задължението на жалбоподателя да поддържа достъпна среда, съдът приема, че дадените задължителни предписанията са законосъобразни, тъй като те съответстват на установените факти и на материалния закон и са насочени към постигане на целта му. Решението на КЗД в тази му част е също законосъобразно и жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена.

Предвид изложеното, настоящия съдебен състав счита, че оспореното решение на КЗД като правилно и законосъобразно, следва да бъде потвърдено, а подадената срещу него жалба отхвърлена.

По разноските:

С оглед изхода на спора, на жалбоподателя не следва да се присъждат разноски.

Ответният орган претендира разноски за юрисконсулт, като предвид изхода на спора такива му се дължат. При определяне на размера му, съдът взе предвид разпоредбата на чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 143, ал. 4 и чл. 144 от АПК, вр. чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, като счете, че следва да се присъди възнаграждение в размер на 100 лв.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ от АПК, Административен съд София-град, II отделение, 59 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], с ЕИК[ЕИК] срещу решение № 493/17.09.2020 г., постановено по преписка № 800/2019 г. на Комисията за защита от дискриминация.

ОСЪЖДА [фирма], с ЕИК[ЕИК] **ДА ЗАПЛАТИ** на Комисията за защита от дискриминация сумата от 100,00 лв., представляваща направени по делото разноски за юрисконсулт.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд на РБ, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: